

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 lutego 2021 r.

Pozycja 37

POSTANOWIENIE

z dnia 2 grudnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 109/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący

Andrzej Zielenacki – sprawozdawca

Krystyna Pawłowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej O.D.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 lipca 2019 r. (data nadania), O.D. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność:

1) art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 1 zdanie drugie, art. 32 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 2, art. 35 ust. 2, art. 37 ust. 1, art. 41 i art. 42 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1321 w brzmieniu z 2015 r.) z art. 31 ust. 1 i 3; art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 8, art. 9, art. 37 ust. 1; art. 58 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3; art. 68 ust. 1-3 i 5; art. 92 ust. 1 w związku z art. 1, art. 2, art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7, art. 8, art. 9 Konstytucji;

2) § 2 ust. 1 i 3, § 2 ust. 4 pkt 2-4, § 4 ust. 2-4, § 5 ust. 1, § 6 ust. 1, 3 i 4, § 7 § 8, § 9 ust. 2 pkt 2-4 oraz § 9 ust. 3 pkt 2-6 i ust. 4 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. poz. 1130, ze zm.) z art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47; art. 65 ust. 1; art. 73 i art. 68 ust. 5; art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2; art. 7; art. 73; art. 68 ust. 5 w związku z art. 1; art. 8 i art. 37 ust. 1; art. 7 w związku z art. 92; art. 63 w związku z art. 2; art. 7; art. 30; art. 37 ust. 1; art. 32 ust. 1 w związku z art. 2; art. 7; art. 58 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 4 czerwca 2020 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu uznając, iż nie spełnia ona – określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) – wymogu zakwestionowania przepisu,

stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia, wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą. Zdaniem Trybunału zarzucane w skardze konstytucyjnej naruszenie praw i wolności nie miało charakteru bezpośredniego, gdyż kwestionowane w skardze przepisy nie stanowiły podstawy ostatecznego orzeczenia. Przepisy te dotyczyły zasad przyznawania stypendiów sportowych, podczas gdy ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie skarżącego stwierdzono jedynie przewlekłość postępowania administracyjnego prowadzonego przez Ministra Sportu i Turystyki. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi skarżącego 15 czerwca 2020 r.

Skarżący, reprezentowany przez tego samego pełnomocnika, pismem z 22 czerwca 2020 r. (data nadania) – z zachowaniem ustawowego terminu – wniósł zażalenie na to postanowienie, domagając się nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zdaniem skarżącego między inkryminowanymi w skardze konstytucyjnej przepisami, a naruszonymi konstytucyjnymi wolnościami i prawami skarżącego istnieje związek polegający na – wyrażonej w ostatecznym orzeczeniu – ocenie, czy posiada on status strony postępowania administracyjnego w sprawie wniosku o przyznanie stypendium sportowego. Ostatecznym orzeczeniem, wydanym w sprawie objętej wniesioną skargą (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego), przesądzono bowiem, iż postępowanie przed Ministrem Sportu i Turystyki (dalej: MSiT), zainicjowane wnioskiem skarżącego o przyznanie stypendium sportowego, prowadzono przewlekłe. W uzasadnieniu wyroku wyjaśniono, że MSiT zamiast wydać postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania, pisemnie poinformował skarżącego, że podmiotem właściwym do złożenia wniosku nie jest skarżący, lecz polski związek sportowy reprezentujący dany sport, w tym przypadku Polski Związek Tańca Sportowego, do którego skarżący nie należał. Zdaniem skarżącego kwestionowana regulacja dyskryminuje sportowców osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym, uzależniając prawo do otrzymywania stypendiów sportowych od przynależności sportowca do polskiego związku sportowego. W zażaleniu skarżący podniósł ponadto, że zbyt ściśle interpretowanie konieczności wykazania w skardze konstytucyjnej bezpośredniego sposobu naruszenia doprowadza do ograniczenia, wyrażonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, prawa do skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK).

2. Wyrażona w ostatecznym orzeczeniu ocena przewlekłego prowadzenia postępowania związana była z oceną statusu skarżącego jako strony postępowania. We wniesionym zażaleniu doprecyzowano, że postawiony w skardze zarzut niekonstytucyjności dotyczy nie tylko prawa do otrzymania stypendium sportowego, lecz również prawa do rozpoznania wniesionego przez skarżącego wniosku o jego przyznanie, mimo iż nie jest on reprezentowany przez związek sportowy. Argumentacja ta doprecyzowana została przez skarżącego dopiero na etapie wniesionego zażalenia, dlatego Trybunał Konstytucyjny – związany granicami skargi oraz wskazanego w niej uzasadnienia – odmówił nadania jej dalszego biegu.

3. Wniesione zażalenie podważyło podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu. Ocena charakteru tak wskazanego sposobu naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego wymaga przeprowadzenia szerszej analizy merytorycznej kwestionowanej regulacji, także pod kątem niedopuszczalności orzekania (art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), tym bardziej – co należy przypomnieć – że nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu na etapie kontroli wstępnej lub uwzględnienie zażalenia na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze dalszego biegu nie wiąże składu orzekającego *in merito* i nie oznacza konwalidacji jej wad formalnych (np. wyroki TK z: 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51; 20 grudnia 2017 r., sygn. SK 37/15, OTK ZU A/2017, poz. 90; 23 maja 2018 r., sygn. SK 15/15, OTK ZU A/2018, poz. 35 oraz z 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU A/2018, poz. 43, a także postanowienia TK z: 18 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/18, OTK ZU A/2018, poz. 82; 16 lipca 2020 r., sygn. SK 15/18, OTK ZU A/2020, poz. 29 oraz powołane tam orzecznictwo).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.